

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **O. K.**
nar. X., státní příslušnost X.
trvale bytem X.
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2020, č. j. CPR-18379-2/ČJ-2020-930310-V230,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zčásti změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 12. 3. 2020, č.j. KRPZ-15724-24/ČJ-2020-150023-SV-UH tak, že část výroku ve znění „...a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států EU v délce 12 měsíců“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států EU v délce 10 měsíců“. Rovněž byla zmíněna další část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinka pozbude oprávnění k pobytu na území ČR“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování“. Další část výroku ve znění „Současné se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování z území ČR do 10 (deseti) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“ se mění a nově zní „Současné se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území členských států do 10 (deseti) dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“. Ve zbylé části pak bylo napadené prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“ uloženo správní vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že byla na území ČR zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k zaměstnání. Po změně prvostupňového správního rozhodnutí žalovaným byla žalobci stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, na 10 měsíců s tím, že počátek doby byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinci uplyne doba k vycestování. Na žalobkyni se nevztahují překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jí byla stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci správního rozhodnutí.

II. Žaloba

2. Žalobkyně především namítala, že správní orgány porušily § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a rovněž si neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí dle § 50 odst. 2 správního řádu. Správní orgány ani nepostupovaly dle § 2 odst. 1 správního řádu v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a stejně tak i § 2 odst. 3 správního řádu, kdy nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobkyně a přijaté řešení není ani v souladu s veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.
3. Žalobkyně své námitky konkretizovala tak, že v místě pobytové kontroly vykonával práci z vůle svého zaměstnavatele, společnosti PACHOMMY s.r.o., se sídlem Nádražní 1750/19, Mělník, pro kterou měla v době pobytové kontroly vydáno pracovní povolení. Nejednalo se proto o výkon nelegální práce.
4. Žalobkyně rovněž absolutně nesouhlasí se závěrem správního orgánu o možnosti vycestovat do domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Na Ukrajině totiž v současnosti probíhá

dlouhodobý vnitrostátní válečný konflikt. Z tohoto důvodu má žalobkyně v případě návratu strach o svůj život, navíc je to v rozporu s jejím náboženským vyznáním. Faktické boje sice probíhají aktuálně ve východní části země, přesto nelze zlehčovat situaci v západní části země. V uplynulých dvou letech došlo k násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté, a to právě na západě Ukrajiny. Média informovala o bojích v Mukačevu a násilnostech ve Lvově, kde vybuchly dvě nálože. Na Ukrajině nadále přetrvávají nárazové vlny konfliktu, což způsobuje špatnou bezpečnostní situaci pro civilní obyvatelstvo a porušování lidských práv v celé zemi. Ukrajinu nelze označit za bezpečnou zemi, neboť po několika letech trvajícího konfliktu na východě Ukrajiny v samozvaných republikách se vytvořilo prostředí nestability a beztrestnosti dopadající i na civilní obyvatelstvo v rámci celé Ukrajiny. Žalobkyně se tedy obává vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. S ohledem na špatnou politickou a bezpečnostní situaci na Ukrajině není vycestování žalobkyně do země původu bezpečné a reálně možné.

5. Dle názoru žalobkyně tedy nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tj. pro uložení správního vyhoštění v délce 10 měsíců, ani pro stanovení doby vycestování 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření zejména odkázala na své rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. Délka uložení správního vyhoštění pak byla stanovena v zákonném rozpětí. Dle názoru žalované nebylo možné od správního vyhoštění upustit a rozhodnutí je přiměřené okolnostem. Navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
8. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Dne 6. 2. 2020 byla provedena pobytová kontrola ve firmě Lignis s.r.o., se sídlem Lískovec 156, Koryčany 768 05, okres Zlín, dále též jako („Lignis“), přičemž při pracovní činnosti byla kontrolována žalobkyně. Žalobkyně předložila cestovní pas Ukrajiny č. X, ve kterém měla vyznačeno české vízum typu C za účelem zaměstnání č. X platné od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020 na 90 dnů pro 2 vstupy. Vstupní razítko na území Schengenského prostoru bylo ze dne 5. 1. 2020 (Polská republika). Z důvodu podezření na zaměstnání žalobkyně bez povolení k zaměstnání bylo se žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění. V jeho rámci při své výpovědi žalobkyně uvedla, že do ČR přicestovala dne 6. 1. 2020 do Lískovce, přičemž do podniku nastoupila dne 7. 1. 2020. Pracovní dobu měla od 6:00 do 14:30 hod., příchod i odchod zaznamenávala otiskem palcem, plat domluvený neměla, pouze dostávala týdenní zálohu ve výši 500 Kč, kterou jí vyplácel P., a kterou podepisovala do sešitu. V podniku zadával práci žalobkyni přímo mistr ve výrobě, který je zaměstnancem podniku, a od kterého dostala rukavice a roušku. V ČR nepodepsala žádnou smlouvu a firmu PACHOMYY, s.r.o. nezná, dokumenty dříve podepsané byly v českém jazyce, kterým nerozuměla. Na území ČR a EU nemá žalobkyně žádné rodinné příslušníky a ani žádné vazby, závazky či pohledávky. K překážkám ve vycestování žalobkyně uvedla, že žádné nemá. K oblasti, kde na Ukrajině žije, žalobkyně uvedla, že je bezpečná a nic jí tam nehrozí.
10. V rámci správního řízení byl do spisu doložen přehled záznamu docházky žalobkyně, nájemní a rámcová smlouva o dílo mezi údajným vysílajícím podnikem (PACHOMYY, s.r.o.) a českým zaměstnavatelem (Lignis), sdělení Úřadu práce ČR, kontaktní pracoviště Kroměříž, ze dne 18. 2. 2020, a povolení k zaměstnání vydané Úřadem práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 10. 10. 2019. Z posledně uvedeného povolení k zaměstnání, vydaného Úřadem práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu, ze dne 10. 10. 2019 vyplývá, že se žalobkyni vydává povolení k zaměstnání pro českého zaměstnavatele na druh práce 93130 – dělníci v oblasti výstavby budov, a to k místu výkonu práce v Praze na dobu od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020 (zaměstnavatel PACHOMYY s.r.o.). Firma PACHOMYY uzavřela s firmou Lignis Rámcovou smlouvu o dílo, přičemž předmětem smlouvy bylo provedení díla spočívajícího v provádění činnosti výroby a balení výrobků (interiérových dveří) pro společnost Lignis jako objednatele (pronajímatele), když firma Lignis část svých zakázek plní za pomoci subdodavatelů, s nimiž spolupracuje v rámci provozů. Za tím účelem firma Lignis část provozovny pronajímá nájemci (firma PACHOMYY s.r.o.) jako zhotoviteli, jenž pronajatou část provozovny plně využívá ke sjednanému účelu, a to k plnění objednávek ze strany objednatele firma Lignis v oblasti výroby, kontroly a balení zboží (výroba interiérových dveří). Plnění pak mělo být specifikováno v dílčích objednávkách. Žalobkyně byla ve firmě Lignis zapojena do výrobního programu, kdy jejím úkolem bylo provádět přípravné práce při výrobě komponentů do dveří ve výrobních prostorách společnosti Lignis. Součástí správního spisu je též přehled záznamů docházky žalobkyně do firmy Lignis. Žalobkyně pak v rámci výsledku uvedla, že práci jí zajistil P. M. Do práce ve společnosti Lignis nastoupila dne 7. 1. 2020, vykonávala zde přípravné práce pro výrobu komponentů do dveří, pracovní dobu měla od 6:00 do 14:30 hod., příchod i odchod zaznamenávala otiskem palce, plat domluvený neměla, ale dostávala týdenní zálohu ve výši 500 Kč, kterou jí vyplácel P. M. Práci žalobkyni zadával přímo mistr ve výrobě, coby zaměstnanec podniku, od něhož dostala také rukavice a roušku. Pro firmu PACHOMYY nikdy nepracovala, tuto firmu nezná. Dokumenty, které dříve podepsala, byly v češtině,

jímž nerozuměla. V ČR nepodepisovala žádnou smlouvu. Na území ČR a EU nemá žádné rodinné příslušníky a nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. Neléčí se s žádnou nemocí a v případě návratu na Ukrajinu jí nic nehrozí, může se tam v klidu vrátit. Oblast jejího trvalého pobytu na Ukrajině je bezpečná a nic jí tam nehrozí.

11. Soud k věci dále uvádí, že podle závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, či ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29, se rozhodnutí o správním vyhoštění vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto nemají možnost uvážit o tom, zda správní vyhoštění uloží, ale pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, rozhodnutí o správním vyhoštění musí vydat.
12. Soud k věci dále uvádí, že se nejprve zabýval námitkou nesprávného právního posouzení otázky naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého lze vyhostit cizince až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Žalobkyni bylo rozhodnutím Úřadu práce ČR, Krajská pobočka pro hlavní město Prahu ze dne 10. 10. 2019, č. j. ABA-18439/2019-za, vydáno povolení k zaměstnání pro druh práce „Dělníci v oblasti výstavby budov“, kód 93130 přílohy sdělení Českého statistického úřadu č. 206/2010 Sb., o zavedení klasifikace zaměstnání (CZ-ISCO), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO“), s místem výkonu práce v Praze na dobu od 15. 12. 2019 do 13. 3. 2020.
13. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 5 Azs 132/2014 podrobně vysvětlil důvody pro vydávání povolení k zaměstnání cizince s přesně vymezením místem výkonu práce, druhem práce a také dobou, na kterou se vydává. Účelem posuzované úpravy je zejména zajištění primárního uspokojení potřeb zaměstnání pro občany ČR. Zaměstnávání cizinců je možné pouze tehdy, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Vždy se posuzuje konkrétní situace, a to jak z hlediska určitého místa, tak z hlediska místních poměrů, druhu pracovních pozic a časového období. Vzhledem k vysoké míře nezaměstnanosti nejen v ČR, ale i ve všech členských státech EU, je přístup k zaměstnávání cizinců obecně poměrně restriktivní. Proto jsou povolení k zaměstnání vydávána jen pro konkrétního zaměstnavatele a ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, druhu práce, a to i na určitý čas. Na každé volné pracovní místo je tak vydáváno samostatné povolení k zaměstnání a nepostačuje, že cizinec už jiné povolení má. Výkon jiného druhu práce cizincem, než který je v povolení zaměstnání uveden, je proto nutné považovat za výkon práce bez platného povolení k zaměstnání.
14. Žalobkyně byla držitelkou povolení k zaměstnání pro druh práce „Dělníci v oblasti výstavby budov“ s kódem 93130 dle Klasifikace zaměstnání CZ-ISCO Dělníci v oblasti výstavby budov. Během pobytové kontroly však žalobkyně vykonávala pomocné práce související s výrobou dveří ve firmě Lignis. Je tedy zřejmé, že se přímo nejednalo o práce v oblasti výstavby budov, jež bylo uvedeno jako druh práce v povolení k zaměstnání žalobkyně na území ČR. Žalobkyně tak jako cizinka vykonávala jednoznačně jiný druh práce, než na kterou jí bylo vydáno povolení, a tudíž tuto práci vykonávala v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání. Byla tak naplněna skutková podstata obsažená v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na prokázaný výkon

zaměstnání bez povolení k danému druhu zaměstnání, jež žalobkyně vykonávala ve společnosti Lignis.

15. Soud se dále zabýval i otázkou, že žalobkyně vykonávala zaměstnání na jiném místě, než jaké měla uvedené v platném povolení k zaměstnání z pohledu toho, zda by se mohlo jednat o pracovní cestu. Úvodem je vhodné připomenout, že i přes absenci zvláštní úpravy v zákoně o pobytu cizinců, je i cizince možné vyslat na pracovní cestu. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2013, sp. zn. 1 As 67/2013. Opačný výklad by byl v rozporu s čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod i záměrem zákonodárce promítnutého do § 93 zákona o zaměstnanosti. Dle § 42 odst. 1 zákoníku práce platí, že *[p]racovní cestou se rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce. Zaměstnavatel může vyslat zaměstnance na dobu nezbytné potřeby na pracovní cestu jen na základě dohody s ním. Zaměstnanec na pracovní cestě koná práci podle pokynů vedoucího zaměstnance, který ho na pracovní cestu vyslal.*
16. V rozsudku ve věci sp. zn. 9 As 48/2013 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že cizinec může být vyslán na pracovní cestu i mimo místo výkonu práce, které má uvedeno v povolení k zaměstnání, takové vyslání ale musí svým obsahem skutečně odpovídat pracovní cestě. Jinými slovy prostřednictvím pracovní cesty nelze zastírat faktický výkon práce cizince na jiném místě, než v místě uvedeném v povolení k zaměstnání. Pracovní cesta musí být časově omezená a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce. Maximální dobu trvání pracovní cesty právní předpisy neomezuji, zákoník práce pouze stanoví, že jde o „dobu nezbytné potřeby“. Při posuzování obsahového naplnění pracovní cesty cizince bude vždy záležet na konkrétních skutkových okolnostech takového vyslání. Vysílat cizince na pracovní cestu v žádném případě nelze dlouhodobě či pravidelně a zneužívat tak pracovní cestu k obcházení místa výkonu práce uvedeného v povolení k zaměstnání. Je-li navíc od samého počátku zřejmé, že charakter práce, kterou má cizinec vykonávat bude předpokládat častý pobyt cizince na více místech, nelze povolení pro více míst výkonu práce obcházet prostřednictvím opakovaného vysílání cizince na pracovní cesty. Dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změna druhu povolené pracovní činnosti by nepochybně nemohly být hodnoceny jinak, než jako práce nelegální ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako výkon práce bez povolení k zaměstnání. Zaměstnavatel nemůže prostřednictvím pracovní cesty vyslat cizince vykonávat druh práce, na který nemá platné pracovní povolení, jak tomu bylo v posuzovaném případě. Kromě toho nebyla naplněna ani základní podmínka pracovní cesty – její krátkodobost. Žalobkyně naopak od počátku pracovala ve společnosti Lignis a nijak nekonkretizovala, že by se mělo jednat o její vyslání na pracovní cestu. Spis rovněž neobsahuje příkaz k pracovní cestě. Soud proto ani nedospěl k závěru, že by se jednalo o vyslání na pracovní cestu.
17. Výjimku z pravidla o uložení správního vyhoštění představuje situace, kdy by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19). Nicméně žádnou takovou skutečnost i vzhledem

k relativně krátkému pobytu žalobkyně na území ČR soud neshledal. V rámci správního řízení neuvedla, že by na území ČR nebo Evropské unie měla nějakou osobu, vůči které by její případné vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého nebo rodinného života, ani zde nežije žádná osoba, jež by byla odkázána na její péči, případně, vůči níž by měla vyživovací povinnost. K ČR nebo jinému státu Evropské unie nemá ani žádné společenské, kulturní nebo jiné vazby. Žalobkyně ani nepřiměřený zásah do práva na rodinný a soukromý život netvrdila. Jak již soud uvedl výše, tak „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015-32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016-22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004-54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016-41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015-43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016-45). Rovněž je třeba připomenout, že konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí, správnímu orgánu tedy nenáleží diskreční oprávnění.

18. V rozhodnutí o správním vyhoštění tedy správní orgán podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví dvě lhůty (doby): jednak dobu k dobrovolnému vycestování z území a jednak dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Podstatou lhůty pro vycestování z území je přimět cizince, aby v určité době dobrovolně opustil území. Délka této lhůty se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu zpravidla pohybuje v rozmezí 7 až 60 dnů a je stanovena s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Obdobnou úpravu obsahuje i čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Smyslem stanovení této lhůty je přimět cizince k samovolnému opuštění území členských států Evropské unie, aniž by k tomu musel být státními orgány donucován. Oproti tomu doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie (tzv. *re-entry ban*) podle § 119 zákona o pobytu cizinců vyjadřuje s ohledem na závažnost narušení veřejného pořádku cizincem a skutkové okolnosti konkrétního případu dobu, po niž je cizinci znemožněn zpětný návrat na území členských států Evropské unie. Doba zákazu vstupu se stanoví i s ohledem na jednání cizince, kterého se v minulosti dopustil a jeho nebezpečnost pro společnost. V souladu s čl. 11 odst. 2 návrátové směrnice by délka doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, měla být stanovena po řádném uvážení všech významných okolností jednotlivého případu a v zásadě by neměla překročit pět let. Pětiletá doba zákazu vstupu by mohla být

překročena, představuje-li dotčený státní příslušník třetí země vážné ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo národní bezpečnosti. Doba zákazu vstupu tak představuje časový úsek, v němž se cizinec nesmí na území členských států Evropské unie vrátit v důsledku uloženého správního opatření.

19. Soud dále k výše uvedenému uvádí, že žalobkyně byla postižena za jednání uvedené v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců s možností zákazu vstupu až na dobu 3 let. Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. *„samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38; příst. na www.nssoud.cz). Doba, na kterou lze stanovit platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, byla v zákoně stanovena podle závažnosti jednání cizince. Tam, kde je to vhodné, je připuštěna úvaha omezená požadavkem přiměřenosti důvodu pro správní vyhoštění a důsledků tohoto vyhoštění. Např. je nutno brát do úvahy skutečnost, že cizinec vede skutečný rodinný život na území a se státem, jehož je státním příslušníkem, jej ve skutečnosti nic nespojuje. Respektování rodinného života přitom musí někdy převážet nad požadavkem ochrany veřejného pořádku. V posuzovaném případě tomu tam nebylo, neboť žalobkyně takové skutečnosti netvrdila a ani netvrdí. Správní orgán dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovil při dolní hranici zákonné sazby, přičemž maximální sazba činila 3 roky. Nutné je zvážit i ochranu soukromého a rodinného života cizince, která může být dotčena uložením správního vyhoštění. Jak však bylo uvedeno výše, žádný zásah do těchto práv u žalobkyně nenastal. Žalobkyně na území ČR i EU nemá žádné vazby ani závazky, pobývala zde krátce, celou rodinu má na Ukrajině. S ohledem na vše výše uvedené soud neshledal nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění.
20. Pokud jde o závěrečné žalobní tvrzení, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo uloženo žalobkyni správní vyhoštění a stanovena doba 10 měsíců, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, a též stanovena doba k vycestování z území členských států EU do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, pak k tomu krajský soud uvádí, že žalobkyně nijak neupřesnila konkrétní důvody a skutkové okolnosti, pro které se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro takový postup. K takto obecně formulované námitce může krajský soud pouze obecně uvést, že žádné podobné pochybení žalovaného neshledal, když ten postupoval při uložení správního vyhoštění, zákazu vstupu na území členských států EU a stanovení doby k vycestování zcela v souladu se zákonem.
21. Obdobně krajský soud vypořádává žalobní námitky týkající se porušení § 2 odst. 1, 3, 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. K tomuto výčtu zákonných ustanovení žalobkyně neuvedla žádné skutkové okolnosti, na základě kterých se domnívá, že došlo k porušení uvedených ustanovení. Vzhledem k obecnosti takto formulovaných námitek soud může pouze uvést, že porušení citovaných zákonných ustanovení neshledal.

22. Žalobkyně v žalobě argumentovala, že nesouhlasí se závěrem o její možnosti vycestovat na Ukrajinu. K tomu soud uvádí, že Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018-40). Přitom „v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS). Žalobkyně má místo trvalého bydliště v Summském regionu, který není místem konfliktu. Žalobkyně navíc sama uvedla, že oblast jejího trvalého pobytu je bezpečná a nehrozí jí žádné nebezpečí, může se tam bez problémů vrátit. Aktuální tvrzení žalobkyně v žalobě (a také v podaném odvolání), týkající se obav žalobkyně z návratu do vlasti z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině, jsou v příkrém rozporu s předchozími tvrzeními žalobkyně a též s objektivní situací na Ukrajině. Nově tvrzené obavy žalobkyně o svůj život z důvodu dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, tak nejsou s ohledem na všechna ostatní skutková zjištění relevantní. Ostatně žalobkyně žádné konkrétní problémy a hrozby ani neuvádí. Pochází ze Summského regionu, který leží na severu Ukrajiny a uváděný ozbrojený konflikt v něm neprobíhá (konflikt je izolován pouze na východní část Ukrajiny). Soud tedy neshledal, že by u žalobkyně byly dány důvody znemožňující její vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

V. Náklady řízení

23. Soud tedy shledal námitky žalobkyně neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
24. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. listopadu 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.